

Životní pravidla

1. Žádná pravidla neexistují.

Úvod

Ahoj, já jsem Nell a vítám vás u DALŠÍCH zpovědí trosky po čtyřicítce, podcastu pro všechny ženy přemítající nad tím, jak se sakra dostaly tam, kde jsou, a proč se jejich život neodvíjí úplně tak, jak si představovaly.

Tyto zpovědi jsou určeny každé ženě, která se někdy pozastavila nad svým životem a pomyslela si, že tohle nikdy nebylo součástí Plánu. Každé ženě, která někdy zakusila pocit, že šlápla vedle nebo že jí ujel vlak, a která se pořád zoufale snaží přijít na to, jak se z toho vyhrabat, zatímco všichni okolo pečou bezlepkové brownies.

Nejprve však jedno upozornění: rozhodně nepředstírám, že jsem na cokoli odbornicí. Nejsem guru přes životní styl ani influencerka, ať už to znamená cokoli, a ani vám nechci vnutit žádnou značku nebo prodat nějaký výrobek. Nebo vám říkat, co máte dělat, protože to upřímně řečeno netuším ani já sama. Jsem jen někdo, kdo se snaží vyznat se ve svém chaotickém životě. Zatímco všude okolo jsou dokonalí lidé z Instagramu, já si připadám trochu jako troska. A co je ještě horší, jako troska po čtyřicítce. Jsem někdo, kdo si přečte motivační citát, ale místo inspirace pocítí jen vyčerpání. Někdo, kdo se nesnaží plnit nové cíle ani si stanovovat další výzvy, protože život je dostatečnou výzvou sám o sobě. Někdo, kdo se necítí #pозehnaná a #vitezvehrezvanezivot, ale převážně jako někdo, kdo #netusimcotosakradelam a #muzusitovygooglovat?

*A proto jsem spustila tenhle podcast..., abych mohla říct, jak to je, alespoň pro mě. Moje Zpovědi jsou show o každodenních zkouškách a trápeních, o tom, jaké to je, když v životě dospějete do bodu, kdy jste si myslely, že už bude všechno vyřešené, jen abyste zjistily, že je tomu naopak. Je to pořad o tom, jak se dokázat smát navzdory tomu, že jste momentálně ve sra**ách. Je to pořad o upřímnosti, opravdovosti*

a pravdě. O přátelství, lásce a zklamání. Je to show o pokládání zásadních otázek, na které člověk nedostává žádné odpovědi. O tom, jak začít znovu ve chvíli, kdy jste si myslely, že už všechno budete mít vyřešené.

V jednotlivých epizodách budu také mluvit s obyčejnými ženami, které si v tichosti dělají své věci, ale nejsou kvůli tomu o nic míň výjimečné. V těchto upřímných rozhovorech, které vás zahřejí u srdce, se s vámi podělíme o všechno vesele i smutné. Budeme mluvit o tom, jaké to je, cítit se kazově, zmateně, vyděšeně a osamoceně, jaké to je, objevit naději a radost na těch nejnepravděpodobnějších místech, a také o tom, že vás nespasí ani sebevětší množství rozmačkaných avokád nebo vonných svíček navržených celebritami.

Protože poselství je jasné: cítit se jako troska neznamená, že jste selhaly, to jen ostatní vás nutí se tak cítit. Jde tu o tlak a paniku, že si musíte odškrtnout všechny položky a splnit všechny cíle... a co když se vám to už nepovede. Nezáleží na tom, jestli je vám přes dvacet, přes čtyřicet nebo přes osmdesát, protože na určitých úrovních, v určitých aspektech vašeho života, je totiž velmi snadné získat pocit, že selháváte, obzvlášť když to vypadá, že všichni okolo jsou jen samý úspěch.

Takže pokud je na tom některá z vás jako já, doufám, že díky tomuto podcastu se budete cítit méně samy a že vám připomene, že jsme v tom všechny společně.

A společně se věci vždycky zvládají líp.

Začátek druhé poloviny roku

Nemůžu tomu uvěřit.

Podle Googlu je dnes 182. den v roce. Což znamená, že jsme přesně v polovině. Už! Nadešel čas ohlédnout se zpět a zrevidovat všechna předsevzetí, která jste si *nedaly*, a cíle, kterých jste *nedosáhly*. (Nebo to tak mám jenom já?) Ale co je ještě důležitější, dnes je to přesně osmnáct měsíců, co jsem na Silvestra políbila Edwarda a zamilovala se – a to nejen do muže, ale i do svého života. Do svého neuspořádaného, kazového, dokonale nedokonalého života. A na kratičký okamžik se všechno zdálo vyřešené.

Asi tak na dvě vteřiny.

Protože jestli kdy existovala nějaká lekce, že život nejde podle plánu, teď se mi jí dostalo. Sotva se můj život konečně obrátil k lepšímu, celý svět zasáhla globální pandemie a přes noc se všechno změnilo. Bylo to neskutečné a děsivé. Hromadně jsme přicházeli o své blízké, stýskalo se nám po přátelích a příbuzných, učili jsme děti doma, pekli jsme banánové chlebičky a tleskali zdravotníkům a pečovatelům. A přitom jsme celou tu dobu snášeli nekonečné lockdowny, kvízy přes Zoom a sociální sítě ustavičně přetékající celebritami

zpívajícími *Imagine* a plnicími #vyzvuzustatdoma. Jako kdyby zůstat doma nebyla dostatečná výzva sama o sobě.

A aby toho nebylo málo, došel i toaletní papír.

#predstavsizenenitoaletakjetosnadnekdyztozkusis.

Během těch osmnácti měsíců se toho odehrálo HODNĚ. Ale v mém světě se toho zároveň i hodně *od*-odehrálo. Normální život byl zrušen, a to včetně uvedení mnou dokončené Montyho hry na West Endu a mého novinového sloupku. „Promiň, Stevensová, ale teď není na uvedení nového sloupku nejlepší doba,“ sdělil mi můj editor Sadiq zasmušile do telefonu. „Potřebuju, abys dál pokračovala v tom, co jsi dělala, takže v psaní nekrologů.“ Taky jsem přišla o velkého sponzora svého podcastu a ruku v ruce s tím i o část tolik potřebného příjmu.

V mnoha ohledech jsem si připadala stejně, jako když jsem před všemi těmi měsíci začínala – když jsem se z Ameriky přestěhovala zpátky do Londýna poté, co se všechno rozpadlo. Veškerý společenský život, který jsem do té doby vedla, vyletěl oknem, nemohla jsem navštívit rodiče (ačkoli tentokrát to nijak nesouviselo s tím, že se rozhodli pronajmout můj starý pokojíček přes Airbnb), a co se mého milostného života týče... no, asi postačí říct, že udržovat romantický vztah během sociálního distancování je dost obtížné.

A věřte mi, když vám říkám, že opravdu *ne všechno* jde dělat přes Zoom.

Nicméně navzdory všem těmhle komplikacím je toho *spousta*, za co jsem vděčná. Během uplynulých osmnácti měsíců se můj denní seznam věcí, za které jsem vděčná, dokonce čím dál víc prodlužoval. V těžkých chvílích jsem počítala svá požehnání. A nemyslím tím jen velké věci týkající se života a smrti, jako náš úžasný zdravotnický systém nebo skutečnost, že jsem zdravá a že mí milovaní jsou v bezpečí. Myslím tím i všechno ostatní, například:

1. Mí posluchači.

S rudým obličejem jsem se vynořila zpod deky přehozené přes sušák, otevřela dokožán staré rozvrzané viktoriánské výsuvné okno a vystrčila hlavu ven, aby se mi dostalo tolik potřebného vzduchu.

Je pátek večer a právě jsem dokončila nahrávání nejnovější epizody svého podcastu, a to v provizorním zvukotěsném stanu, který jsem si vytvořila v rohu mého prťavého obýváku. Ačkoli jsem přišla o sponzora, mé publikum se setrvale rozrůstá a já jsem nesmírně vděčná, že mám víc stažení než kdy dřív.

Když jsem s podcastem před pár lety začínala, myslela jsem si, že jsem jediná, komu dělá starosti, že život nejde podle plánu. Ale zdá se, že během těchto těžkých časů se se Zpovědmi trosky po čtyřicítce identifikovala spousta posluchačů. Protože já se samozřejmě pořád cítím jako troska. Takhle jediná věc se nezměnila. Myslím, že jsem jediný člověk, kterému se ani během pandemie nepodařilo naučit se nový jazyk, napsat knihu nebo se se všemi těmi banánovými chlebičky a kváskovými chleby zapojit do soutěže amatérských pekařů *Bake Off* a vyrovnat se ostatním.

A teď vážně. Ale ne, já jsem vážná.

Upřímně, většinu času jsem jen někdo, kdo klopýtá životem a cestou improvizuje. Mám pocit, že čím jsem starší, tím miň toho vím. Můj život pořád nevypadá tak, jak nás společnost nutí se domnívat, že by *měl* vypadat. Nikdy jsem se nevdala. Nemám děti. Jóga ani keramika mě vůbec nezajímají. Nemám jedinou fotku na sociálních sítích, kde bych ostatním vytřela zrak v bikinách. Pořád si kladu velké otázky, na které jen obtížně nacházím odpovědi, a při každém vítězství mi kolem kotníků pořád poštekávají má zakolísání, výzvy a mí démoni.

I když nebylo povoleno zvat si domů návštěvy, jeden pravidelný návštěvník se přece jen našel – strach. Neřekla jsem o tom živé duši, ale měla jsem vědět, že strach všechna lockdownová pravidla poruší.

Jenže kdo z nás se s těmito pocity během posledních osmnácti měsíců nesetkal?

Snažím se nevyklánět se z okna moc, protože jsem ve druhém patře, a zhluboka vdechuju směs muškátů v květináčích, výfukových plynů z aut a oděru thajského jídla z bistra na protější straně ulice, které zrovna znovu otevřelo. Dorazilo léto, omezení se postupně ruší a věci se zase konečně vracejí do normálu.*

2. *Že nemusím s nikým sdílet koupelnu.*

Tak jo, pojďme se vrátit k základům.

Odvrátím se od okna a zkontroluju hodinky. Jejda, to už je tolik? Musím se vypravit. Spěchám do koupelny, kde se svléknu a skočím do sprchy. Rychle se tvoří pára. Miluju dlouhé horké sprchy. Čím delší a teplejší, tím lepší. Což je jeden z důvodů, proč tolik zbožňuju vlastní koupelnu.

Když jsem se přistěhovala zpátky do Londýna, nemohla jsem si dovolit astronomické nájemy za vlastní byt, a to dokonce ani s půjčkou od táty, takže jsem si na internetu našla volný pokoj. A tak jsem se seznámila s Edwardem – ten volný pokoj byl jeho. Bohužel už ale neměl žádnou volnou koupelnu, takže sdílet byt s Edwardem znamenalo sdílet s ním i koupelnu, s čímž se pojila spousta problémů. V jednom kuse jsem byla kárána za to, že jsem vypotřebovala

* Jenže co je ještě „normální“? A co je ještě důležitější – chce se k tomu někdo z nás opravdu vracet?

všechnu teplou vodu a že se sprchuju moc dlouho. Jednou jsem ho málem i zabila, když jsem si dopřála báječnou relaxační koupel s vonnými oleji, jenže jsem po sobě dobře neumyla vanu a Edward při sprchování uklouzl.

A to si nepřejte, abych začala mluvit o válkách o toaleták.

Myju si vlasy a při té představě sebou trhnu. Díky bohu, že jsme spolu nebydleli v době nedostatku toaletního papíru, kdy všichni propadli strachu a začali ho panicky skupovat a supermarkety ho prodávaly na příděl. Nemůžu na to ani pomyslet. Jak znám Edwarda, nejspíš by mě donutil používat místo toaletáku noviny nastříhané na malé čtverečky. Recyklování je ostatně jeho vášeň.

Dalších pět minut stojím ve sprše, oplachuju si vlasy a užívám si proudící horkou vodu a pocit úlevy, že mě nikdo nebude kárat za vlasy v odpadu.* Pak vodu konečně vypnu a natáhnu se po ručníku. Ještě natřít tělovým mlékem a rychle se obléknout. Bavlněné šaty. Žabky. Trocha lesku na rty. Co se připrav na rande týče, tak po tolika měsících strávených v teplácích a s rozcuchaným drdolem jsem poněkud vyšla ze cviku.

S vlasy ještě vlhkými docupitám do obýváku a začnu hledat svůj telefon. Ale není to jen vlastní koupelna, kterou zbožňuju. Zbožňuju, že teď mám vlastní všechno. Popadnu polštářek, nakouknu pod něj a pak ho rychle načechrám. Kdo by si pomyslel, že čechrání polštářků mě bude naplňovat takovou radostí? Pokaždé když to udělám, culím se jako šílenec. Beru do ruky další polštářek. Tohle nejsou jen tak obyčejné dekorační polštářky z Ikey, tohle jsou *moje* dekorační polštářky z Ikey. Vybrala jsem si je sama, spolu s gaučem, na který je teď aranžuju, přesně jak to vidáme ve všech těch nóbl časopisech o bydlení.

* Ostatně k čemu by jinak Bůh vymýšlel čistič odpadů?

No dobře, uznávám, nemám velký luxusní dům, francouzské okno vedoucí do zahrady (a ostatně ani tu zahradu) ani kilometry volného místa na kuchyňské desce (I když budme upřímní. *Všichni dobře víme*, že kvůli fotkám všechno nacpali do skříněk, ale jinak i na těchhle kuchyňských deskách vládne chaos.), ale prťavý byt velikosti poštovní známky. Ovšem pomyšlení, že jsem majitelkou bytu ve mně i tak vzbuzuje pocit hrdosti.

Po všech těch letech, kdy jsem si pronajímala pokoje, dělila se o koupelny, přespávala po kamarádech, stěhovala se k partnerům, zastýlala gauče a dohadovala se s domácími o zálohy (ačkoli musím říct, že Edward byl v tomhle ohledu báječný), konečně vlastním své místo. Je celé moje. Tedy moje a banky, a ještě je tu to podílové vlastnictví.

A navíc, jak rád poukazuje každý muž – na velikosti nezáleží.

3. Můj iPhone.

Po několika minutách hledání telefon konečně nacházím v kapse kabátu. Dostaví se pocit úlevy. No dobře, vím, že je poněkud materialistické cítit vděk za elektronické zařízení, na kterém jsme všichni upřímně řečeno závislí, ale ve chvílích, kdy jsem nemohla vídat rodinu a přátele, byl telefon moje záchranné lano.

Všimnu si, že mám několik nepřečtených zpráv. Na WhatsAppu právě probíhá skupinový chat s mými kamarádkami Fionou, Holly a Michelle. Pokoušíme se domluvit si sraz, abychom společně oslavily tolik očekávaný *Den svobody*. Nemůžu uvěřit, že je tomu už víc jak rok, co jsme se naposledy všichni setkali. Všichni totiž žijí manželským životem a mají děti, takže zorganizovat společný sraz bylo dost obtížné už před pandemií, se všemi těmi chůvami, dětskými

šlofiky a mimoškolními aktivitami. Ale můj telefon mě naštěstí udržel ve spojení.

Popadnu klíče a vyběhnu z bytu.

Někdy možná až moc ve spojení.

„Takže Zoom v devět,“ instruovala mě mamka, když jsme si o něco dřív volaly přes FaceTime. „Přesně. Ne aby ses zpozдила. Tatínek na tenhle týden připravil nové kolo. Budeme hádat věk herců, ale v římských číslicích.“

V duchu jsem zaúpěla. K mamce se asi ještě nedoneslo, že kvízy přes Zoom už nikdo nedělá. Se zmírněním omezení si národ s úlevou vydechl, že konečně můžeme uniknout z vlastních obývacích a každotýdenních vědomostních kvízů s příbuznými, které jinak obvykle vídáme jednou za rok na Vánoce. Ne jako teď, kdy jsou tetička Verity – která žije ve Španělsku a přivádí mého tatku k šílenství – a mamčin bratranec Fred, který odmítá nosit zubní protézu, v mém obývacím každou neděli.

„Nemyslíš, že teď už bychom s těmi kvízy možná mohli přestat...?“

„Přestat?“ Mamka vypadala zděšeně, a to i ve své flitrované blůzce a s vyfoukanou hlavou.

„Vždyť to děláme každý týden. *Jako rodina.*“

To už vypadala i ublíženě. A já se cítila provinile.

„Philipe! Pojd' si promluvit se svou dcerou. Říká, že nás opustí...“

Proboha. Mamka na mně začala uplatňovat strategii opuštěného hnízda.

„Takhle jsem to neřekla...“ začala jsem, ale to už mě přerušil tatkův obličej přes celý displej.

„Ahoj, zlatíčko.“

„Ahoj, tati.“

Zaculili jsme se na sebe. Oba jsme věděli, co si ten druhý myslí. Tohle je jedna z mnoha věcí, kterou na tátovi miluju –

že jsme schopní vést celou konverzaci, aniž si řekneme jedině slovo.

„Vypadáš dobře.“

„Maminka říká, že musím zhubnout,“ zamručel.

„A kdo ne,“ snažila jsem se mu vyjádřit účast a ruka mi instinktivně vystřelila k pasu.

Má se to tak, že původně jsem začínala s dobrými úmysly. Během prvního lockdownu jsem spolu se zbytkem země poctivě cvičila s Joem Wicksem ve svém obýváku. A bylo to inspirativní. Cítila jsem odhodlání, byla jsem motivována. Slunce svítilo, mé sociální sítě byly plné celebrit postujících videa, jak cvičí, tančí nebo si vaří zdravá jídla, a já se do toho vrhla po hlavě.

V jednu chvíli jsem procvičovala tricepsy s Davinou a za chvíli už jsem v kuchyni tancovala disko se Sophie Ellis-Bextorovou. A ke všemu jsem si dávala quinou.

Jenže postupem času se mi všechno tohle počínání omrzelo. Lockdowny pokračovaly. Léto přešlo v zimu. A ve mně se něco zlomilo. Nedokázala jsem se soustředit. Cítila jsem se vyčerpaná, ale nemohla jsem spát. Úzkostná a přemožená všemi těmi pocity jsem začala hledat útěchu v jídle. Jenže žádnou útěchu mi to nepřinášelo. Zatímco všichni kolem mě #prozivalinejlepsi lockdownvzivot, já se válela na gauči, cpala se sýrovými křupkami a do úmoru skrolovala.

Zapomeňte na běžecký plán „z gauče k 5 kilometrům“. V mém případě to bylo z gauče ke kuchyňským skříňkám a zase zpátky.

Čímž se možná vysvětluje, proč teď, když se svět znovu začíná otevírat, nemám dokonalé jogínské tělo jako má kamarádka Liza v L. A., ale mžourající nejspíše vylézám na světlo, o dva roky starší, o sedm kilo těžší, v kalhotách v pase na gumu a s myšlenkou, co to sakra jako je.

„Naordinovala mi další z těch svých diet.“

„Žádnou dietu jsem ti nenaordinovala!“ zaslechla jsem mamku pokřikující v pozadí. „Je to plán zdravého stravování s převážně rostlinnými potravinami.“

„Rostlinné potraviny,“ zavrtěl taťka znechuceně hlavou. „Kdo si myslí, že jsem? Nějaký zatracený vegan?“

Potlačila jsem úsměv a místo toho jsem účastně přikývla.

„Jen pro tvou informaci, ten plán je plný superpotravin!“ Znovu jsem zahlédla mamku, jak se vršek její tužidlem nasprejované hlavy vynořil za taťkou, načež následovala menší přetahovaná o iPad. „Jestli mi nevěříš, zeptej se Alexi!“

Rodiče si během lockdownu pořídili virtuální asistentku Amazon Echo, ze které se v podstatě stal nový člen domácnosti. Běžně se stává, že si s mamkou voláme a ona naši konverzaci přeruší, aby se Alexi zeptala na její názor nebo jí řekla, co má udělat. Jednou jsem dokonce zaslechla taťku, jak se cestou na zahrádku zastavil, aby se jí zeptal, jestli si má vzít kabát.

„Ahoj, Carol, co pro tebe můžu udělat?“ zašvitořila vesele Alexa.

„Alexu z toho laskavě vynech,“ zabručel našťavaně taťka.

Zdálo se, že Alexu využívají i k řešení sporů.

„Jen si dělám starosti o tvé zdraví, to je celé. Nechci, aby se ti něco stalo, po té poslední události...“

Taťka měl před časem dopravní nehodu a málem jsme o něho přišli. Skoro nikdy o tom nemluvíme, ale něco takového člověk nikdy nezapomene. Změní vás to. Mamce se zadrhl hlas a já sledovala, jak tátův výraz jhne.

„Takže o to tady jde?“ Přitáhl si ji k sobě a něžně ji políbil. „V tom případě budu jíst tolik superpotravin, kolik jen budeš chtít, miláčku.“

Rodiče jsou svoji už skoro padesát let a zdá se, že tajemstvím jejich dlouhého vztahu je stejná míra hluboké lásky a vzájemného popichování.

„Takže se uvidíme v devět,“ obrátila se mamka znovu na mě. Nemělo smysl odporovat. „Přesně,“ přikývla jsem a v duchu se chystala na to, co bude následovat.

„Připojí se k nám Edward?“

Mamka mi tuhle otázku klade každý týden a já si pokaždé musím vymýšlet nějaké výmluvy.

„Ne, má moc práce.“

„Už zase?“ zamračila se do kamery. „Vždycky má moc práce.“

„Musí pracovat.“

„V neděli?“

Ach bože, tohle bylo absurdní. Budu jí muset říct pravdu. Ale protentokrát ještě ne.

„Promiň, špatně tě slyším...“

Tohle je další báječná věc na iPhonech, můžete předstírat, že máte slabý signál wi-fi, a proto neslyšíte.

„Nějak se mi ztrácíš. Už radši půjdu...“

Ale mamka se něčím tak triviálním jako slabý signál – ať už skutečný, nebo domnělý – nenechala odradit a pustila se do další ze svých historek o někom, koho neznám a kdo umřel, zjevně proto, že pracoval i o nedělích. Ale táta to naštěstí pochopil.

„Dobře, tak ahoj, zlatíčko.“

„Ahoj, tati. Ahoj, mami.“

„Omlouvám se, ale mám potíže rozumět,“ zašavelil elektronický hlas.

„Ahoj, Alexo.“

4. Večerní rande

Je nádherný večer a ulice jsou narvané lidmi. Zamířím pryč od řeky a stoupám vzhůru kolem pouličních kaváren, teras restaurací a pivních zahrádek plných lidí, kteří se snaží ma-

ximálně využít své nově nalezené svobody. Je povzbuzující vidět, jak se město znovu probouzí k životu.

Po pár minutách se ocitnu na vrcholku kopce Richmond Hill, odkud se nabízejí ty nejúžasnější výhledy. Přisahám, že byste nevěřili, že jste v Londýně. Dole pode mnou se rozprostírají stromy a louky a mezi nimi se k horizontu vine Temže. Jednou jsem kdesi četla, že je to jediný výhled v Londýně, na který se vztahuje zákon parlamentu. Naštěstí, protože je můj nejoblíbenější. Proto jsme si taky domluvili sraz tady.

Přede mnou je štěrková cesta lemovaná lavičkami, které jsou obsazené lidmi užívajícími si jak výhled, tak i drinky z místní hospody. Jdu dál a očima je přejíždím a hledám mezi nimi jeho tvář. V břiše mě šimrá pocit očekávání a vzrušení. Někde tu musí být.

A vtom si ho všimnu. Těsně před tím, než si mě všimne i on, nadšeně vyskočí, olíže mi obličej a zahrne mě uslintanými pusami.

„Artuš! Ahoj, ty můj kluku!“

Artuš je sice pes, ale velikostí připomíná poníka, takže mě svým nadšeným vítáním málem porazí.

„Někdo tě rád vidí.“

Uprostřed šlehání Artušovým ocasem sklopím oči a všimnu si Edwarda, jak sedí na lavičce, usmívá se na mě a přes brýle mu padají prameny jeho tmavých kudrnatých vlasů. Vstane a políbí mě. „A není jediný.“

„Ahoj,“ zaculím se a oplatím mu polibek. „Hezky voníš.“

„To je můj nový bio sprchový gel. Citron a zázvor.“

„Hmm,“ zamručím souhlasně.

„Trochu dražší, ale řekl jsem si, že když máme dnes to rande, plácnu se přes kapsu.“

Říká to s naprosto upřímným výrazem a já odolám touze si z něho utahovat. Edward bere naše večerní rande velmi vážně. A tak mu raději ovinu ruce kolem pasu, zatímco mě

objímá. Už nikdy nebudu objímání považovat za něco samozřejmého.

Tahle večerní rande byla původně Edwardův nápad. Jelikož jsme pár, který spolu nebydlí, bylo pro nás těžké udržet během lockdownu naši romanci při životě,* a tak jsme jednou za týden opouštěli své byty a pohodlné oblečení a scházeli se na projížďku na kole, procházku podél řeky nebo piknik v parku.

Poté, co vláda zavedla podpůrné sociální bubliny a já se mohla přidat do té Edwardovy, začalo být společné trávení času o něco snazší. I když upřímně řečeno tyhle bubliny způsobily i dost nepříjemností, hlavně v souvislosti s mamkou, která chtěla, abych se přidala do té jejich.

A taky s Fionou, která tvrdila, že má kmotřenka mě zoufale touží vidět, i když já ji tak trochu podezírám, že to byla spíš Fiona, kdo zoufale toužil po pomoci s dětmi poté, co se její chuťva vrátila do Brazílie. Jak říká má přítelkyně Cricket – svobodné bezdětné ženy, které žijí samy, nikdy nebyly tak populární.

„Nedáme si drink?“

„Slyšel jsi mě někdy říct ne?“ směju se, zatímco se vymaníme ze vzájemného objetí, a zadívám se přes ulici na místní hospodu, u jejíž dveří se tvoří dlouhá fronta. „Krucí, vidíš tu frontu?“

„Co takhle gin s tonikem?“

„Vážně, Edwarde. Ta fronta se táhne až do půlky ulice. Budeme čekat věčnost, než nás obslouží.“

Otočím se k němu, ale nezdá se, že by mě poslouchal. Posadil se zpátky na lavičku a šmátrá ve svém batohu. Projede

* I když soudě podle udávaného počtu rozvodů způsobených tím, že spolu páry trávily 24 hodin denně 7 dní v týdnu, tak udržet naši romanci při životě by bylo při společném soužití možná ještě těžší.

mnou záchvěv podrážděnosti. Edward má strašlivý zlovyk vypínat se jako má porouchaná rychlovarná konvice.

„Ne, když si doneseš svůj vlastní,“ odpoví nevzrušeně a vytáhne z batohu lahev ginu a toniku, dvě skleničky a citron.

Podrážděnost rychle střídá záplava lásky. Má pozorování rodičů byla správná. Popichování a láska. To jsou podle mě základní kameny každého vztahu.

„Jak to, že pokaždé myslíš na všechno?“ zeptám se a usadím se vedle něj na lavičku.

„Buď připraven,“ prohlásí Edward stroze, zatímco svým švýcarským armádním nožem krájí citron.

„Co?“

„Skauti,“ vysvětlí mi a já si všimnu, že přinesl dokonce i led. Jak jinak.

„Mě ze skautského oddílu vyloučili,“ opáčím.

„Proč mě to nepřekvapuje?“

„Byl to můj první den a já z toho byla tak nadšená, že jsem se počurala. Všechny ostatní skautky, které seděly s překříženýma nohama vedle mě, začaly ječet. Byla to celkem scénka.“

Edward se zasměje a do každé skleničky nalije pořádného panáka ginu. Edward vždycky nalévá velké míry. To je jeden z mnoha důvodů, proč ho miluju.

„Zůstaneš dnes přes noc u mě?“ ptá se, zatímco já drbu Artuše, který sedí jako sfinga a zírá na veverku. „Tehle víkend nemám kluky.“

Od Edwardova rozvodu před několika lety zůstávají jeho náctiletí synové přes týden s jeho bývalou ženou na venkově, což dává smysl, protože tam mají školu, ale spoustu víkendů tráví s Edwardem v Londýně.

„Obávám se, že to nepůjde. V devět hodin máme hospodský kvíz přes Zoom.“

Edward hlasitě zaúpí.

„Neboj, už jsem pro tebe vymyslela další omluvu. Ledaže by ses k nám chtěl tenhle týden přidat...“ Větu ani nedokončím, protože odpověď už znám.

„Víš přece, jak nesnáším hospodské kvízy. Všechny ty nudné přesmyčky a detailní záběry věcí z domácnosti. Už nikdy nedokážu znovu pozřít kukuřičný lupínek.“

„Vždyť ty kukuřičné lupínky ani nejíš. Dáváš si bio ovesnou kaši,“ připomínám mu, ale Edward předstírá, že mě neslyší, a podává mi sklenici.

„Tak na co si přijijeme?“ zeptá se a pozvedne skleničku k přípitku.

„Co takhle na Den svobody?“ navrhu. „Za pár týdnů se ho dočkáme.“

„A co spíš na osvobození od každotýdenních kvízů tvé matky?“ zavtipkuje Edward, až na to, že nevtipkuje a já se musím smát jeho upřímnému výrazu. „Už vím. Co takhle na nás,“ řekne prostě a nepřestává se mi dívat do očí. „A na budoucnost.“

Na okamžik si vybavím dobu, kdy jsem se před pár lety vrátila do Londýna, svobodná, po čtyřicítce a se zlomeným srdcem, a v duchu si pomyslím, že by mě nikdy nenapadlo, že se dostanu až sem. Nečekaně pocítím záchvěv úzkosti. Chci, abychom takhle zůstali napořád, přesně tak, jak jsme. Pár se svým psem sedící společně na lavičce, jak si užívá prostá potěšení teplého letního večera, úžasný výhled, lepšakavé pití a společnost toho druhého. Jenže život byl pozastavený už dost dlouho. Je načase znovu začít žít své životy.

„Na nás a na budoucnost,“ opakuju s úsměvem.

Protože budoucnost je vždycky jasná. *Nebo ne?*

Další věci, za které jsem vděčná:

1. *Dnešní nádherný západ slunce, protože ačkoli jsem vděčná, že tlak na dosažení dokonalosti se během pandemie zmenšil, jelikož sociální sítě najednou začaly být bez filtrů*

- a autentické, všechny ty fotky západů slunce a jídel, která má kdo k večeři, už mi docela chyběly.*
- 2. Termo prádlo, které mě a mou osmdesátiletou přítelkyni Cricket zachránilo před umrznutím, když jsme se tuhle zimu mohly scházet jenom venku.*
 - 3. Tlačítko MUTE (které můj strýc Fred bohužel ještě neobjevil – ostatně stejně jako své zuby). No dobře, technicky vzato to není můj strýc, ale matčin bratranec z druhého kolene, jenže to se dost složitě vyslovuje – zejména Fredovi. No jen si to zkuste říct bez zubů.*
 - 4. Kalhoty s gumou v pase (viz výše).*
 - 5. Gin s tonikem a sýrové křupky – aneb „Jak přežít globální pandemii“ od Nell Stevensové.*
 - 6. Příroda, která nám ukazuje, že život jde dál, i když je všechno kolem vážně děsivé.*
 - 7. Tajný pocit úlevy, když nevyšlo sponzorství mého podcastu. Ty peníze jsem sice potřebovala, ale nepřišlo mi správné uzavřít placené partnerství s velkou kosmetickou značkou, která profituje z toho, že ženám říká, jak je špatné stárnout. Protože jak říká Cricket, jedinou protilátkou na stárnutí je smrt.*
 - 8. Všechny ty celebrity, které během lockdownu postovaly svá selfička v bikinách a nabádaly nás, abychom #zustavilbezpeci. Protože po zhlédnutí jejich bikinových selfiček jsem se cítila mnohem bezpečnější.*
 - 9. Můj smysl pro humor.*

Žádné tleskání

V neděli jsem vstala brzy, protože se s Cricket chystáme na procházku v Hyde Parku. Vyrazily jsme v botaskách a s dobrými

úmysly, ale sluníčko svítí a netrvá dlouho a už se rozvalujeme na pruhovaných bavlněných lehátkách s bosýma nohama v trávě.

„Celá ta věc s deseti tisíci kroky denně je stejně jen marketingová léčka,“ osvětluje mi Cricket, zatímco já sedím se zavřenýma očima a natáčím obličej k nebi. „Chtěli prodat krokoměr zvaný Manpo-Kei, aby v maximální míře využili úspěchu olympijských her v Tokiu v roce 1964. *Manpo-kei* v japonštině doslova znamená deset tisíc kroků.“

„Páni, vážně? To je super, že si to pamatuješ.“

„Samozřejmě že si to nepamatuju. Bylo to v šedesátých letech,“ odfrkne Cricket. „Nikdo, kdo žil v šedesátých letech, si toho moc nepamatuje. Proto máme Google.“

Otevřu oči, abych se mohla podívat na Cricket, která mžourá do svého iPhoneu, pořád ještě s nasazenou leopardí rouškou, kterou si odmítá sundat.

„Takže je to celé vlastně nesmysl.“

„Tak to máme kliku,“ zaculím se. „Myslím, že můj denní počet kroků se tomu ani zdaleka neblíží. Většinu času jsem strávila ve svém bytě.“

„Tvrdí se tu, že když doma dvaadvaceticrát vyjdeš schody nahoru a dolů, je to přes tisíc kroků,“ předčítá mi.

„To bych si pak musela pořídit nový běhoun na schody,“ odpovím a Cricket vzhledne od svého telefonu a se smíchem zvrátí hlavu dozadu.

Je hezké vidět Cricket, jak se znovu směje, i když má nasazenou roušku. Posledních osmnáct měsíců bylo obtížných pro všechny, ale pro Cricket ještě víc, protože kvůli svému věku patřila mezi obzvlášť ohrožené. Ačkoli navenek byste to nikdy nepoznali. „Já! A ohrožená!“ vykřikovala, když poprvé dostala dopisy informující o tom, že by měla zůstat doma. „Já nejsem extrémně ohrožená! Co si to dovoluji!“ Cricket to

naštvalo a pobouřilo. Nicméně jí bylo přes osmdesát. Mně Cricket se svým módním šedivým mikádem, flitry pošitými teniskami a životním přístupem *joie de vivre* nepřišla ani trochu stará nebo zranitelná, ale neúprosné statistiky ukázaly, že skutečně patří mezi velmi ohrožené.

Když jsme se s Cricket poprvé potkaly, obě jsme byly ztracené a osamocené. Ona nedávno ovdověla a já se právě rozešla se svým snoubencem a přestěhovala se zpátky do Londýna. Přišla jsem s ní pořídít rozhovor pro nekrolog, který jsem psala o jejím zesnulém manželovi, známém dramatikovi Montym Williamsonovi. Obě jsme se pokoušely o nový začátek v životě, který jsme nepoznávaly, a vzniklo mezi námi nepravděpodobné přátelství. Její přítelkyně poumíraly na nejrůznější choroby a stáří. Mé nezemřely, jen se vdaly a narodily se jim děti, ale i tak mi chyběly.

Začaly jsme se potkávat pravidelně. Pomohla jsem jí s projektem bezplatných komunitních knihovniček – sítí malých sousedských knižních směnáren pojmenovaných *Montyho mini knihovny*, na počest jejího zesnulého manžela – a Cricket mě najala, abych dokončila jednu z manželových her. Dokonce jsme se společně vypravily na dovolenou do Španělska, abychom tam vysypaly jeho popel. Navzdory rozdílnému věku jsme toho měly hodně společného a naše vycházky pro mě vždycky představovaly zlatý hřeb týdne. Cricket milovala život. Ve skutečnosti se jmenovala Catherine – přezdívku Cricket, tedy doslovně „cvrček“, si vysloužila v dětství, protože v jednom kuse vesele švitořila, a už jí zůstala. Ráda se pouštěla do nových věcí a volný čas vyplňovala různými kurzy, projekty a návštěvami galerií a muzeí. Jenže většina těchto činností byla ve skutečnosti způsob, jak se vyrovnat se zármutkem.

„Je důležité mít vždycky něco v diáři,“ řekla mi jednou. „Člověk potřebuje důvod, aby vstal z postele. Je třeba zachovat si určité pravidelné návyky.“